

ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

‘Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ’ εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνα), μυθιστορία Οὐάικη Κόλλινς, μεταφράσις Χαρ. Ἀντίνου. (Συνέχ.). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμαῦ. (Συνέχ.). — Η ΕΥΤΥΧΙΑ, φανταστικὸν διήγημα, κατὰ τὸ γαλλικόν, ὑπὸ Π. Ι. Φέρπου.

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἱκαρχίαις 6.
 Ἐν τῇ ἰκτωρικῇ φρ. γρυσᾷ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
 ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ προηγούμενα λιπτά 20.

— Κυρία Μίτσελσον, ὁ πολύσαρκος ἕκτερος γηραιὸς ξένος εἶνε ἀγύρτης... (Σελ. 101).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μεταφράσις Χαραλάμπους Ἀντίνου

(Συνέχεια τῶν προηγούμενων φύλλον).

Εἰς ποῖον σημεῖον λοιπὸν εὐρισκόμενῃ;
 Ἄ! ναί! — Ἡ νεῖσις ἐλιποθύμησεν, ἀφ’ οὗ ἐπὶ μετὰ τῆς κομῆσεως τὸ τέϊόν τῆς; ἡ περίπτωσις αὕτη θὰ μ’ ἐνδιέφερεν ἴσως, ἐὰν ἦμην ἰατρός τῆς, ἀλλ’ ἐπειδὴ δὲν ἦμην, μόνον ἀνίαν μοὶ προὔξένησεν. Ὅταν ἀνέκτισε τὰς αἰσθήσεις τῆς, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, εὐρέθη ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, συντροφευομένη ὑπὸ τῆς κυρίας μόνης τοῦ ξενώου. Ἡ κόμησσις θεωροῦσα ὅτι ἦτο ἤδη ἐξώρας καὶ ὅτι δὲν ἦ-

δύνατο περισσότερον νὰ μείνῃ ἐν τῇ κόμῃ, ἀπῆλθεν, ἀμα ἡ νεῖσις ἔδωκε σημεῖα ζωῆς, ἡ δὲ ξενόδοχος ἔσχε τὴν καλοσύνην νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν μέχρι τοῦ δωματίου τῆς. Μείνασα μόνη ἠρεύνησεν ἐν τῷ στηθοδέσμῳ τῆς — λυποῦμαι διότι δευτέραν φοράν ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ταπεινὴν ταύτην λεπτομέρειαν — ἀνεῦρε δ’ ἐν αὐτῷ τὰς δύο ἐπιστολάς ὅπως ἀνεπαφούς, εἰ καὶ παραδόξως συντεθλασμένας. Διαρκούσης τῆς νυκτὸς ὑπέστη σκοτοδινιάσεις τινάς, ἀλλὰ τὴν πρῶταιν εὐρέθη εἰς κατὰστασις ἐπιτρέπουσαν αὐτῇ νὰ ταξειδεύσῃ. Ἐδῶκεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν ἀπευθυνόμενὴν εἰς τὸν εὐπατριδὴν τοῦ Λονδίνου — τὸν

ἀγνωστον τοῦτον τὸν ὅποιον δὲν εἰξεύρω — ἔπειτα δὲ ἀκολουθοῦσα ἀπὸ σημείου εἰς σημεῖον τὰς ὁδηγίας τῆς, μοὶ ἐνεχείρισεν ἰδιοχείρως τὴν δευτέραν ἐπιστολήν. Αὕτη ἦτο ἡ γυμνὴ ἀλήθεια καὶ μολονότι οὐδὲν ἴσως ἠδύνατο νὰ μεμψθῇ ἑαυτὴν δι’ ἐκούσιαν ἀμέλειαν ἦτο λίαν τεταραγμένη. Ἀγωνιωδῶς ἐξελιπάρει μίαν λέξιν ἀπαντήσεως. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ὁ Λουδοβίκος νομίζει ὅτι αἱ ἐκκρίσεις ἐπανελήθησαν. Τοῦτο εἶνε δυνατὸν ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἀξιοσημειώτων εἶνε ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπόλωσα τὴν ὑπομονήν μου. Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἐπεβόη, ὅπως θέτω τέραμα εἰς τὴν ἐκ-

χειλίσι τούτων τῶν χυδαίων λόγων.
— Πού όλα αυτά θὰ καταλήξουν; ἠρώπησα.

Ἦ ἀξέστος θαλαμηπόλος τῆς ἀνεψιάς μου ἠτένισε βλοσυρῶς καὶ ἔμεινε ἀφωνος.

— Ἐξηγήσέ μου σύ, εἶπον εἰς τὸν ὑπηρετὴν μου. Ἐρμήνευσέ μου, Λουδοβίκε, ὅλην αὐτὴν τὴν πολυλογία. Ὁ Λουδοβίκος ὑπήκουσε καὶ ἐπεχείρησε νὰ μοι τὰ ἐρμηνεύσῃ· ἀλλ' ἀμέσως ἐκρημνίσθη εἰς ἀχανῆ ἄβυσσον, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ νεάνις ἔσπευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Δὲν ἐνθυμούμαι τῇ ἀληθείᾳ νὰ διεσκεδάσῃ ποτε, ὅσον τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Τοὺς ἀφῆκα συζητοῦντας ἐν τῇ ταρχῇ των, ἐφ' ὅσον ἐπαυδρυνόμην. Ὅταν ἐπαυσαν νὰ με διασκεδάζωσιν, ἔβηκα εἰς κίνησιν τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐπανήγαγον αὐτοὺς εἰς τὰ ὄριά των.

Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ἡ ἐπέμβασις μου, μοι ἐπέτρεψε μετὰ τινα ἀνάπαυλαν νὰ διαλευκάνω τὴν περίπλοκον ἀφήγησιν τῆς νεάνιδος.

Ἀνεκάλυψα ὅτι ἡ ταρχῇ τοῦ πνεύματος τῆς προήρχετο ἐκ τῆς ἀδυναμίας εἰς ἣν εὐρίσκετο, ἕνεκα τῶν συμβάντων, ἀτινα μοι ἐξέθηκε λεπτομερῶς, τοῦ νὰ λάβῃ τὰς συμπληρωματικὰς παραγγελίας, ἃς διεβίβαζεν αὐτῇ ἡ δεσποινὶς Χάλκομπ διὰ τῆς ἀδελφῆς μου. Ἐφοβεῖτο μὴ ἦσαν οὐσιωδέσταται διὰ τὰ συμφέροντα τῆς κυρίας τῆς. Θὰ μετέβαινε νὰ ζητήσῃ αὐτὰς εἰς τὸ Μπλακ-ούατερ-Πάρκ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἢ καὶ τὴν νύκτα, ἐὰν δὲν ἐφοβεῖτο τὸν σὶρ Πέρισβαλ καὶ αἱ ῥηταὶ συστάσεις τῆς δεσποινίδος Χάλκομπ, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν πρωϊνὴν ἀμαξοστοιχίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, ἐκώλυσε αὐτὴν νὰ διέλθῃ μίαν ἔτι ἡμέραν ἐν τῷ ξενῶνι. Ἀνησυχεῖ τὰ μέγιστα ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἡ ἀτυχῆς ἐκείνη λιποθυμία θὰ καθίστα αὐτὴν ἔνοχον ἀμελείας ἀπέναντι τῆς κυρίας τῆς καὶ με παρεκάλει ταπεινότερα νὰ τῇ εἶπω ἐὰν ἤρμοζε ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομπ ἐγγράφως τὰς ἐξηγήσεις αὐτῆς καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, αἰτουμένη τὰς συμπληρωματικὰς ὁδηγίας, ἃς εἶχε, ἴσως νὰ τῇ δώσῃ, ἐν ἣ περιπτώσει θὰ ἦτο ἀκόμη καιρὸς νὰ τῇ διαβιβάσῃ αὐτὰς ἐκ νέου δι' ἐπιστολῆς.

Καίτοι ἡ τελευταία αὕτη παράγραφος εἶνε ἐκτάκτως ἀτεχνος καὶ πεζή, δὲν θὰ ζητήσω ἐν τούτοις συγγνώμην, διότι συνέταξα αὐτὴν τοιοῦτοτρόπως κατὰ ῥητὴν διαταγὴν. Ὅσον ἀνεξήγητον καὶ ἄν φαίνεται τοῦτο, ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι διὰ τοὺς ὁποίους ἔχουσι περισσότερον ἐνδιαφέρον αἰ πρὸς ἐμὲ λόγοι τῆς θαλαμηπόλου τῆς ἀνεψιάς μου ἀπὸ τοὺς πρὸς αὐτὴν ἰδικούς μου. Εἶνε διασκεδαστικὴ τῇ ἀληθείᾳ ἢ ἀντίθεσις αὕτη τῆς καλαισθησίας.

— Θὰ σὰς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως, κύριε, ἐὰν ἔχητε τὴν καλοσύνην νὰ μοι εἴπητε τί νομίζετε καλλίτερον νὰ κάμω, συνεπέρανε ἡ νεάνις.

— Ἄφησε τὰ πράγματα ὅπως εἶνε, ἀπήνησα, τροποποιῶν τὸ ὕψος μου ἀναλόγως πρὸς τὰ ὄψα τὰ ὁπίκα με ἤκουον. Ἐχω ἀμετάτρεπτον συνήθειαν ν' ἀφίνω τὰ πράγ-

ματα εἰς ὃ σημεῖον εὐρίσκονται. Εἶπον... Ἔχετε ἄλλο τι;

— Ἐὰν νομίζετε, κύριε, ὅτι γράφουσα θὰ φανῶ λαμβάνουσα πολὺ μέγα θάρρος, ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ τολμήσω νὰ τὸ κάμω. Ἀλλ' ἐπιθυμῶ τόσον πολὺ νὰ πράξω ὅ,τι δυνατόν διὰ νὰ ὑπηρετήσω πιστῶς τὴν κυρίαν μου...

Οἱ ἄνθρωποι τῆς κατωτάτης τάξεως δὲν γνωρίζουσι σχεδὸν ποτε καὶ πῶς θὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ μίαν αἰθουσαν. Πρὸς τοῦτο ἔχουσι πάντοτε ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς τῶν ἀνωτέρων των. Παρετήρησα λοιπὸν ὅτι ἦτο καιρὸς καὶ ἡ νεάνις αὕτη νὰ τύχῃ τῆς συνδρομῆς μου διὰ ν' ἀναχωρήσῃ. Δύο μόνον λέξεις μετὰ προσοχῆς ἐκλεχθεῖσαι μοι ἤρκεσαν πρὸς τοῦτο.

— Χαῖρε, κόρη μου!

Εἶτε ἐνδοθεν εἶτε ἐξωθεν τῆς παραδόξου ταύτης κόρης, αἴφνης ἔτριξε κἄτι. Ὁ Λουδοβίκος, ὅστις τὴν παρετήρει—τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν ἔκαμνα—λέγει ὅτι πάντοτε ὁσάκις ὑποκλίνεται αὕτη τρίζει. Περιέργως σύμπτωσις! Τὰ ὑποδήματα τῆς ἔτριξαν, τὸ ἐπιστήθιον τῆς, ἢ τὰ κόκκαλά τῆς; Ὁ Λουδοβίκος νομίζει ὅτι ἔτριξε τὸ ἐπιστήθιον τῆς. Παράδοξον καὶ τοῦτο!

Εὐθύς, ὡς ἔμεινα μόνος, παρεδόθην εἰς ἐλαφρὸν ὕπνον, τοῦ ὁποίου πράγματι εἶχον ἀνάγκην. Ὅταν ἀφυπνίσθην, ἡ ἐπιστολὴ τῆς ἀγαπητῆς μας Μαριάννας εὐρέθη ὑπὸ τὰ βλέμματά μου. Ἐὰν εἶχον τὴν ἐλαχίστην γνῶσιν τοῦ περιεχομένου, βεβαίως οὔτε θὰ τὴν ἀπεσφράγιζον. Κατὰ δυστυχίαν μου ὅμως, μὴ ἔχον ὑπόνοιαν τινα, ἀνέγνων ὅ,τι μοι ἔγραφεν ἡ Μαριάννα. Τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ εἶμαι τεταραγμένος ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Εἶμαι φυσικῶς εὐθυμὸς τὸν χαρακτῆρα ὅσον ὀλίγοι. Χαρίζομαι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, οὐδὲν δὲ με προσβάλλει. Ἀλλὰ—ἔσχον ἤδη τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμω τὴν παρατήρησιν ταύτην—καὶ ἡ ὑπομονὴ μου ἔχει τὰ ὄριά τῆς. Ἐπαναθέτων ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μαριάννας ἠσθάνομην ἑμαυτόν, καὶ δικαίως, θυσιασθέντα.

Θὰ σημειώσω ἐνταῦθα μίαν παρατήρησιν. Ἐννοεῖται ὅτι ἐφαρμόζεται εἰς τὸ σπουδαιότατον ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον πραγματευόμεθα, διότι ἄλλως δὲν θ' ἀνεγράφομεν αὐτὴν ἐν τῇ διηγήσει μου.

Οὐδὲν κατ' ἐμὴν γνώμην, καταδεικνύει τόσον φανερὰ τὸν μυστῆρον ἐγωῦσμόν τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, ὅσον ἡ διαγωγὴ τὴν ὁποίαν δεικνύουν αἱ ἔγγαμοὶ πάσης κοινωνικῆς τάξεως πρὸς τοὺς ἀγάμους. Ἐὰν ἀπαξ δειχθῇ τις ἀρκούντως περισκεμμένος καὶ αὐστηρὸς πρὸς ἑαυτόν, ὥστε ν' ἀρνηθῇ νὰ προσθέσῃ μίαν ἔτι οἰκογένειαν εἰς πληθυσμὸν ὑπεράφθονον ἤδη, σημειοῦται ἀμέσως ὡς καταδικαστέος ὑπὸ τῶν ἐγγάμων φίλων του, οἵτινες δὲν ἔσχον οὔτε τὸν αὐτὸν κοινὸν νοῦν, οὔτε τὴν αὐτὴν αὐταπάρησιν, θεωρούμενος ὡς φυσικὸν δοχεῖον, ὅλων σχεδὸν τῶν συζυγικῶν αὐτῶν δυσκαρτεσιῶν, καὶ ὡς ἐπίσημὸς φίλος ὅλων τῶν τέκνων των. Οἱ τε σύζυγοι καὶ αἱ σύζυγοι ὀμιλοῦσι περὶ τῶν φροντίδων καὶ ἐνοχλήσεων, ἃς συνεπάγεται ὁ γάμος

ἀλλ' οἱ ἐκ τούτου ὑποφέροντες εἶνε κυρίως οἱ ἀνύπανδροι καὶ αἱ κόραι. Περὶ τούτου δύνασθε νὰ κρίνητε ἐκ τοῦ ἐξῆς συμβάντος. Εἶμαι ἀγαμὸς—φρονίμως ποιοῦν—ἀλλ' ὁ δυστυχῆς ἀδελφός μου Φίλιππος εἶχε τὴν ἀνοσιάν νὰ νυμφευθῇ. Ἀποθνήσκων δὲ τί κάμνει; Μοῦ κληροδοτεῖ τὴν κόρην του. Ἀναγκωρίζω ὅτι εἶνε καλὴ κορίτσι, ἀλλ' εἶναι συγχρόνως καὶ μίκα φοβερὰ εὐθύνη. Διατί νὰ τὴν φορτωθῶ; Διότι, ὡς ἀγαμὸς, εἶμαι, φανερὰ, ὑποχρεωμένος νὰ ἀνακουρίζω ἀπὸ παντός βάρους τοὺς ἐλθόντας εἰς γάμον ἐκ τῶν συγγενῶν μου. Ἀπὸ τῆς εὐθύνης ταύτης, ἦν μοι ἐπέβηκεν ὁ ἀδελφός, κατάρθωσα νὰ παλλάξω. Μετὰ δυσκολίας ἀνηκούστους καὶ μυρία ἄλλα ἐμπόδια ὑπανδρεύω τὴν ἀνεψιάν μου μετ' ἐκείνου, ὃν προώρισεν αὐτῇ ὁ πατήρ τῆς. Οἱ σύζυγοι ὅμως οὔτοι δὲν συνεννοοῦνται πολὺ καλὰ, ἢ δὲ κακῆ τὴν αὐτὴ συνεννόησιν ἔχει δυσκρέστους συνεπείας. Ἦ ἀνεψιά μου δὲ τί κάμνει; Ὅλας τὰς συνεπείας ταύτας μεταφέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Καὶ διατί ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου; Διότι, ὡς ἀγαμὸς, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ παλλάττω τοὺς ἐγγάμους συγγενεῖς μου πάσης ἀνησυχίας ἐπισκεπτούσης ἐπ' αὐτῶν. Δυστυχεῖς ἀγαμοὶ! ὦ! ἀθλία ἀνθρωπίνη φύσις!

Εἶνε ὅμως ἀνωφελὲς νὰ εἶπω, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τῆς Μαριάννας περιεῖχεν ἀπειλὰς κατ' ἐμοῦ. Ὅλοι νομίζουσιν ὅτι δικαιοῦνται νὰ με ἀπειλώσιν. Ἀπῆσαι αἱ συμφοραὶ θὰ ἐπιπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, προωρισμένης εἰς τοὺς καταχθονίους Θεοὺς, ἐὰν ἐδίσταζον νὰ μεταβάλλω τὸ Λίμμεριτζ-Χάουζ εἰς ἄστυον τῆς ἀνεψιάς μου καὶ τῶν δυστυχῶν αὐτῆς. Μόλα ταῦτα ἐγὼ ἐδίσταζον.

Εἶπον ἤδη ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ ὑποχωρῶ εἰς τὴν ἀγκυπητὴν Μαριάνναν, διὰ νὰ πορευθῶ τὰς ταρχάς. Ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ συνέπειαι, αἱ ἀπορρέουσαι ἐκ τῆς ἀπειρισκέπτου προτάσεως, ἦν μοι ἀπηύθυνεν, ἔπρεπε φυσικὰ νὰ μὴ σταματήσουν. Ἐὰν ἤνοιγον τὰς θύρας τοῦ Λίμμεριτζ-Χάουζ, ὡς ἄστυον εἰς τὴν κυρίαν Κλαῦδ, τίς θὰ μ' ἐξησφάλλιζε κατὰ τῆς ἐλεύσεως τοῦ σὶρ Πέρισβαλ Κλαῦδ, καταδιώκοντος αὐτὴν καὶ θεωροῦντος ὡς ὕβριν τὴν ὑπ' ἐμοῦ παρεχομένην εἰς τὴν γυναῖκά του προστάσιαν; Ἐν τῇ πιθανῇ ταύτῃ πορείᾳ τῶν πραγμάτων, διέβλεπον τόσῳ μέγαν λαβύρινθον στενοχωριῶν, ὥστε ἀπεφασισθῆναι νὰ κατοπεύσω προηγουμένως τὸ ἔδαφος, πρὶν ἢ ἀναλαβῶ ὑποχρεώσιν τινα. Ἐγγράφως συνεπῶς εἰς τὴν ἀγαπητὴν Μαριάνναν, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ κατ' ἀρχὰς μόνῃ διὰ νὰ συνδιαλεχθῶμεν ἐκτενῶς καὶ ἐμβριθῶς περὶ τῆς ὑποθέσεως. Ἐὰν κατάρθου νὰ ποικρούσῃ ὅλας τὰς ἐνστάσεις μου κατὰ τρόπον ἐντελῶς ἱκανοποιούσντά με, τὴν διαβεβαίω ὅτι μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως θὰ ἐδεχόμην τότε ὑπὸ τῆς στέγῃ μου τὴν προσφιλῆ μας Λαύραν, ἀλλὰ τότε μόνον, οὐχὶ δ' ἄλλως.

Ἐγίνωσκον καλῶς ὅτι ἡ ἀναβολὴ αὕτη ἐκ μέρους μου, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ

είχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἔλθῃ ἡ Μαριάννα ἐνταῦθα, ἡγανακτημένη καὶ κτυπῶσα τὰς θύρας. Ἀλλὰ ἐν ἐνήργουν ἄλλως, δὲν θὰ ἤρχετο ἐπίσης ὁ σὶρ Πέριςβικλ ἡγανακτημένος καὶ σφοδρότερον ἴσως κτυπῶν τὰς θύρας; Ἀπέστειλα λοιπὸν ἀμέσως τὴν ἀπάντησίν μου διὰ τοῦ ταχυδρομείου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐκέρδιζον καιρὸν καὶ τοῦτο ἤρκει.

Ὅταν ἀδιαθετῶ, πρέπει νὰ παρέλθωσι τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέραι διὰ νὰ ἐγερωθῶ δὲν ἐνθυμούμαι, ἂν εἶπον ἀνωτέρω ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τῆς Μαριάννας μ' ἔκαμε νὰ μείνω κληνῆρης. Εἶχον τὴν βλακίαν νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶχον τριῶν ἡμερῶν ἀνάπαυσιν. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔτυχεον τούτου.

Διὰ τοῦ ταχυδρομείου τῆς ἐπαύριον ἔλαβον αὐθαδεστάτην ἐπιστολήν ἐκ μέρους ἐπισήμου τινὸς ἀτόμου, μεθ' οὗ οὐδέποτε ἔσχον οἰανδήποτε σχέσιν· παρουσίαζεν ἐαυτὸν ὡς διευθύνοντα συνέταιρον τοῦ ἡμετέρου τραπέζιου τοῦ πεισμονος ἐκεῖνου γέροντος Γίλωρ, μοὶ ἀνήγγελλε δὲ ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβει διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἐπιστολήν τινα, τῆς ὁποίας ἡ διεύθυνσις ἦτο γεγραμμένη διὰ χειρὸς τῆς κυρίας Χάλκομβ. Ἀφοῦ ἔσχισε τὸν φάκελλον, μετὰ μεγάλῃς ἐκπλήξεως εἶδεν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε ἀπλοῦν φύλλον ἀγράφου χάρτου. Ἡ περίστασις αὕτη προὔξενησεν αὐτῷ ὑπονοίας, ὅτι ὑπεκρύπτετο δόλος τις καὶ ἀμέσως ἔπεμψεν ἀγγελίαν περὶ τούτου εἰς τὴν κυρίαν Χάλκομβ· ἀλλὰ δὲν εἶχε λάβει τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν περιέμενε διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ταχυδρομείου.

Ἐν τῇ δυσχερείᾳ ταύτῃ εὐρισκόμενος, ἀντὶ νὰ ἐνεργήσῃ ὡς ἄνθρωπος πνευματώδης καὶ νάφῃσῃ τὰ πράγματα εἰς τὸν φυσικὸν αὐτῶν ῥοῦν, ἔσχε τὴν ἀτοπον ἐπίνοιαν, ὡς ἀπεδεικνύετο ἐκ τῆς ἐπιστολῆς του, νὰ μὲ ταράξῃ γράφων μοι, διὰ νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἐγνωρίζον τι σχετικόν. Τί διάβολον ἠδυνάμην ἐγὼ νὰ γνωρίζω! Διατί νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ συμμερισθῶ τὸ ἥμισυ τῶν ἀνησυχιῶν του; Τῷ ἀπήντησα ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν. Ἡ ἐπιστολὴ μου ἦτο τὰ μάλα ἐγγικτικὴ. Δὲν γνωρίζω, ἂν ἔγραψα ἄλλοτε ἐπιστολήν μετὰ τύσης λεπτότητος προσβλητικὴν, ἀφ' οὗτου ἐγγράφως ἀνεκοίνωσα τὴν ἀποπομπήν του εἰς τὸν ὀχληρὸν ἐκεῖνον Βάλτερ Χαρτράιτ.

Ἡ ἐπιστολὴ μου ἔφερεν ἀποτέλεσμα. Δὲν ἤκουσα πλέον νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτοῦ τοῦ κυρίου.

Τοῦτο ἄλλως τε δὲν εἶνε ἄξιον ἀπορίας. Ἀλλὰ τὸ ἄξιοσημείωτον εἶνε ὅτι οὐδεμία ἐπιστολὴ μοὶ ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαριάννας, οὐδὲνδὲ σημεῖον μοὶ προήγγελλε κἂν τὴν ἀφιξίν τῆς. Ἡ ἀποσδόκητος αὕτη ἀπουσία τῆς μοὶ προὔξενησεν ἄμτρον εὐχαρίστησιν. Ἦτο πολὺ εὐχάριστον τὸ συμπέρασμα, ὅπερ ἐξῆγον ἐκ τούτου. Ἐννόουν ὅτι οἱ συγγενεῖς μας σύζυγοι κατάρθωσαν νὰ συνδιαλλαχθῶσιν. Ἐξ ἡμέραι ἀπολύτου ἡσυχίας καὶ μακαρίας ἀπομονώσεως μ' ἐπανάφερον εἰς τὴν πρώτην μου κατάστασιν. Τὴν ἑκτὴν ἡμέραν ἠσθάνθη τὰς δυνάμεις μου εἰς καλλίστην κατάστασιν, ὥστε προτεκάλεσα φωτογράφον τινα,

διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀποτύπωσιν τῶν καλλιτεχνικῶν μου θησαυρῶν. Τὰ ἀντίτυπα ἐσκόπευον, ὡς εἶπον, νὰ δωρήσω εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς κομητείας, διὰ νὰ κηρύξω τὴν καλαισθησίαν τῶν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ βροχάρων. Εἶχον ὀδηγήσει τὸν φωτογράφον εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἐγὼ δ' εἶχον ἀρχίσει νὰ διασκοδάζω μὲ τὰς εἰκόνας μου, ὅτε ἐνεφανίσθη αἴφνης ὁ Λουδοβίκος, κρατῶν ἐπισκεπτήριόν τι διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων.

— Ἄλλη πάλιν νεανίς; ἀνεφώνησα. Δὲν δύναμαι νὰ τὴν δεχθῶ. Δὲν συμβιβάζεται μετὰ τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας μου νὰ βλέπω νεάνιδας. Εἶπετε ὅτι δὲν εἰμ' ἐδῶ.

— Κύριε εἶνε ἕνας εὐπατρίδης αὐτὴν τὴν φορὰν

Φυσικῶς τοῦτο ἦτο διάφορον. Ἐρρίψα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου.

— Δίκαιε Θεε! Ἦτο ὁ ξένος, ὃν ὑπανάδρευθῆ ἡ ἀνιὰρὰ ἀδελφὴ μου. Ἦτο ὁ κόμης Φόσκος.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶπω, ποία ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις, ὅταν ἀνέγνων τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ ἐπισκέπτου μου; Ὅχι, βεβαίως! Ὑπανάδρευθίσης τῆς ἀδελφῆς μου ἕνα ξένον, μίαν μόνον ὑπόθεσιν ἠδύνατο ἄνθρωπος φρόνιμος νὰ κάμῃ. Ὁ κόμης ἀναμφιβόλως ἤρχετο νὰ τῷ δανείσω χρήματα.

— Λουδοβίκε, ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ εἶπω, νομίζεις ὅτι θ' ἀπέλθῃ ἐὰν τῷ ἐδίδες πέντε σελίνια ἐκ μέρους μου.

Ὁ Λουδοβίκος ἐφάνη δυσχερῆσθαις μ' ἐξέπληξεν ἀπεριγράπτως ἀγγέλλων μοι ὅτι ὁ ξένος σύζυγος τῆς ἀδελφῆς μου ἦτο μεγαλοπροπέστατα ἐνδεδυμένος καὶ ὅτι ἡ εὐτυχία ἐζωγραφίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ὅταν ἔλαβον ταῦτα ὑπ' ὄψει, ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις ἐτροποποιήθη κατὰ τι. Ὑπέθεσα δὲ τότε, ὡς βέβαιον σχεδόν, ὅτι ὁ κόμης θὰ εὐρίσκετο εἰς κληρονομικὰς δυσχερείας καὶ ὅτι ἤρχετο νὰ μ' ἐπιφορτίσῃ μὲ ταύτας.

— Εἶπέ τι περὶ τῆς ὑπεθέσεως, ἣτις ἔφερον αὐτὸν ἐνταῦθα; ἠρώτησα.

— Ὁ κόμης Φόσκος, μοὶ εἶπε κύριε, ὅτι ἦλθε διότι ἡ κυρία Χάλκομβ δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ καταλίπῃ τὸ Μπλάκ-οὐάτερ Πάρκ.

Θὰ ἔχωμεν καὶ ἄλλας ἀνησυχίας, ὡς φαίνεται. Ὅχι βεβαίως ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὡς ὑπέθεσα τὸ πρῶτον, ἀλλ' ἐκ μέρους τῆς ἀγαπητῆς Μαριάννας. Ἀλλ' ὅπωςδὴποτε, ὀθενδὴποτε καὶ ἂν προσέρχωνται εἶνε ἀνησυχίαι! Ἀλλοίμονον!

— Εἰσάγγέ τον! εἶπον στενάζων μετ' αὐταπαρηνήσεως.

Ἡ πρώτην πράγματι θέα τοῦ κόμητος μὲ κατέστησεν ἐξάλλον. Τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς παραστάσεώς του ἦτο τὸσον ἀνησυχητικόν, ὥστε εἶχον ἀρχίσει νὰ τρέμω. Μοὶ ἐφάνη ἀναποφεύκτως σκοπῶν ν' ἀνατρέψῃ καὶ συγχίση τοὺς καλλιτεχνικοὺς μου θησαυροὺς. Ἀλλ' ὁ φόβος μου ἀπεδείχθη χιμαιρικός. Ὁ κόμης ἔφερε καινούργη θερνὴν ἐνδυμασίαν· τὸ ἦθος του ἦτο μετριόφρον καὶ ἤρεμον. Ἐμειδία ἐπιχαρίτως. Ἡ πρώτη δ' ἐντύπωσις, ἣν μοι

προὔξενησεν, ἦτο εὐνοϊκωτάτη δι' αὐτόν. Ἡ ὁμολογία, ἣν δὲν δισταζῶ νὰ κάμω— ἡ συνέχεια τῶν συμβάντων θὰ τὸ ἀποδείξῃ— δὲν περιποιεῖ μεγάλην τιμὴν εἰς τὴν ἀντίληψίν μου. Ὑπεῖκω ὁμως εἰς τὴν φυσικὴν μου ἀπλότητα καὶ χωρὶς ν' ἀνησυχῆσω διὰ τὰς συνεπεῖς βεβαίως τὸ λάθος μου.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε Φαίρην, νὰ παρουσιάσω αὐτὸς ἐμαυτὸν, εἶπε, μόλις εἰσελθὼν. Ἐρχομαι ἐκ Μπλάκ-οὐάτερ-Πάρκ. Ἐχω τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶμαι σύζυγος τῆς κυρίας Φόσκου. Ἐκ τῆς εὐκαιρίας ταύτης θὰ πορισθῶ τὸ μοναδικὸν πλεονέκτημα νὰ σᾶς παρακαλέσω θερμῶς νὰ μὴ μὲ δεχθῆτε ὡς ἐντελῶς ξένον. Εὐαρεστήθητε νὰ μὴ ἐνοχληθῆτε ποσῶς—οὔτε νὰ κινηθῆτε ἀπὸ τῆς καθέδρας σας.

— Εἶθε πολὺ καλῶς, ὑπέλαβον. Λυποῦμαι, διότι δὲν ἔχω δυνάμεις νὰ ἐγερωθῶ. Χαίρω πολὺ διότι σᾶς βλέπω ἐν Λίμεριτζ. Εὐαρεστήθητε νὰ καθήσητε.

— Φοβοῦμαι μὴ εἶθε ἀδιάθετος σήμερον, μοὶ εἶπεν ὁ κόμης.

— Καὶ σήμερον ὅπως πάντοτε, τῷ ἀπεκρίθην, δὲν εἶμαι ἡ δεσμὴς νεύρων ἐνδεδυμένη ὡς ἄνθρωπος.

— Ἐσπούδασα ἐμβριθῶς κατὰ τὴν νεότητά μου πάρα πολλά, παρετήρησεν ὁ συμπαθητικώτατος οὗτος κύριος, μεταξὺ δ' ἄλλων τὸ ἀνεξάντλητον κεφάλαιον τῶν νευρικῶν νοσημάτων. Ἐάν μοι ἐπετρέπετο νὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλήν, ἀπλουστάτην κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἐξ ἐμβριθῶν παρατηρήσεων ἐξαχθεῖσαν, θὰ σᾶς ἔλεγον νὰ τροποποιήσω τὴν εἰσερχομένην εἰς τὸ οὐκηνά σας ποσότητα τοῦ φωτός.

— Εὐχαρίστως, ἀρκεῖ νὰ ἔχητε τὴν καλοσύνην νὰ μὴ τὸ ἀφήσητε νὰ φθάσῃ κατ' εὐθεῖαν μέχρις ἐμοῦ.

Διηυθύνθη εἰς τὸ παραθύρον. Ὅποια ἀντιθεσις πρὸς τὴν ἀγαπητὴν Μαριάνναν! ὅποια μετριότης! ὅποια συμμετρία εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς κινήσεις, τὸσον καλῶς λελογισμέναι! τὸσον διακριτικῆς!

— Τὸ φῶς, προσέθηκε μὲ τὸν φιλικὸν ἐκεῖνον ἐμπιστευτικὸν τόνον, ὅστις τοσοῦτον ἀρέσκει εἰς τὸν ἀσθενῆ, τὸ φῶς εἶνε μία τῶν κύριωτέρων συνθηκῶν τῆς θεραπείας. Τὸ φῶς διεγείρει, τρέφει, διατηρεῖ. Δὲν δύνασθε νὰ ζητε ἀνευ αὐτοῦ, ὅπως καὶ πᾶν ἄνθος... Παρατηρήσατε καλῶς... Ἐδῶ, ὅπου κἀθησθε, κλείω τὰ παραθυρόφυλλα διὰ νὰ διατηρήσω τὴν ἡσυχίαν περὶ ὑμῶν. Ἐκεῖ, ὅπου δὲν κἀθησθε, ὑψῶ τὸ δικτυωτὸν καὶ εἰσέρχεται ὁ ἥλιος, ὅστις ζωογονεῖ. Καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν δύνασθε νὰ τὸ ὑποφέρητε, ἀφίνατε νὰ εἰσέρχεται τὸ φῶς εἰς τὸ μέρος, εἰς ὃ κατοικεῖτε. Τὸ φῶς, κύριε, εἶνε τὸ θεμελιώδες διατήρημα τῆς Θεῖας Πρόνοιας. Παραδέχεσθε βεβαίως τὴν ὑπαρξίν τῆς Θεῖας Πρόνοιας ὑπὸ τινος ἴσως ἐκ μέρους σας περιορισμοῦς. Ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὄρους θὰ ζητήσω νὰ δεχθῆτε καὶ τὸ φῶς.

Ὅλα ταῦτα μοὶ ἐφάνησαν, ὅσον ὑποχρεωτικά, τὸσον καὶ πειστικά· δι' ὅσων εἶπεν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ φῶς, μὲ εἶχε νικήσει βεβαίως.

— Μὲ βλέπετε συγκεχυμένον, εἶπεν

ἐπανερχόμενος εἰς τὴν θέσιν του. Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε Φαίρλη, μὲ βλέπετε τεταραγμένον ἐνώπιόν σας. . .

— Κατατεθλιμμένον, σας βεβαίῳ, ἔστω. . . Δύναμαι νὰ σας ἐρωτήσω διατί;

— Αἶ! κύριε, πῶς νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, τὸ θέατρον τοῦτο τῶν πόνων σας, πῶς νὰ σας ἴδω περικυκλούμενον ἀπὸ τῶν ἀξιοθαυμάστων τούτων καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων, χωρὶς νὰνακαλύψω ὅτι εἶθε ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου τὰ αἰσθήματα εἶνε ἐξαιρετικά, αἱ δὲ διανοητικαὶ δυνάμεις ἀκαταπαύστως παραγυρῶνται. Πῶς νὰ μὴ ἐννοήσω τοῦτο, σας ἐρωτῶ;

— Ἐὰν εἶχον δυνάμεις, ἤθελον σας κάμει βαθεῖαν ὑπόκλισιν, ἀλλ' ἤρκεσθην νὰ σας ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου, δι' ἐνὸς μειδιάματος. Τοῦτο ἤρκει, καθήσον ἄλλως τε συνεννοούμεθα θαυμάσια!

— Ἀκολουθήσατε, παρακαλῶ, τὴν σειρὰν τῶν σκέψεών μου, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης. Εὐρίσκομαι ἀπέναντι ἀνθρώπου πεπρωτισμένου, ὡς ἐγώ. Συναισθάνομαι τὴν σκληρὰν ἀνάγκην, ἥτις μοι ἐπιβάλλει νὰ ψυχράνω, νὰ δαμάσω, νὰ κατασπαράξω τὰς λεπτὰς ταύτας συμπαθείας διὰ τῆς ἀφηγήσεως οικογενειακῶν συμβάντων, λυπηροτάτας ἐπαγομένων σκέψεις. Ἡ ἀναπόφευκτος συνέπεια ποία εἶνε; Ἐσχον ἤδη τὴν τιμὴν νὰ σας ὑποδείξω ταύτην. Εἶμαι ἐνώπιόν σας συγκεχυμένος καὶ τεταραγμένος εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν.

Εἶχον ἀρχίσει νὰ ὑποπεύω ὅτι καὶ οὗτος ἤρχετο νὰ μ' ἐνοχλήσῃ.

— Εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον, ἠρώτησα, ν' ἀκούσω τὰ δυσάρεστα ταῦτα, καὶ διὰ νὰ μεταχειρισθῶ χυδασιώτερον ἐκφρασιν, κόμης Φόσκε, δὲν δύνανται νὰναβληθῶσιν;

Ὁ κόμης μὲ τὴν μᾶλλον ἀνησυχαστικὴν σοβαρότητα ἐστέναξε καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Εἶνε ἀπαραίτητον νὰκούσω τὰς δυσάρεστους αὐτὰς διηγήσεις;

Ὁ κόμης ὑψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἔρριψεν ἐπ' ἐμοῦ ἐν βλέμματι τοῦ ὁποίου ἡ διαπεραστικὴ ἐκφρασις μοὶ ἀπήρσεν. Ἐξ ὀρμεμψύτου ἐθεώρησα καλὸν τότε νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ὑπήκουσα δ' ἀμέσως εἰς τὸ ὀρμεμψυτόν μου.

— Εἰπέτε μοι λοιπὸν ὅ,τι πρέπει, ἀλλὰ μετὰ τινος φειδούς, ὑπέλαβον μὲ σκεπτικὸν ὕφος. Μήπως ἀπέθανέ τις;

— Ἄν ἀπέθανέ τις; ἀνεφώνησεν ὁ κόμης μετὰ τῆς παραφορᾶς τῶν ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας κατοικούντων ἀνθρώπων, ἥτις ἄλλως ἢ το ὅλας ἀνωφελής. Κύριε Φαίρλη! ἡ ἐθνικὴ σας ψυχραιμία ἔχει τι τὸ φοβερόν δι' ἐμέ. Τί εἶπον ἢ τί ἔκαμον, πρὸς Θεοῦ, ὅπερ μὲ παρουσιάζει εἰς τὰ βλέμματά σας ὡς ἄγγελον θανάτου;

— Συγχωρήσατέ μοι, ἀπήντησα. Οὐδὲν τοιοῦτον εἶπετε ἢ ἐπράξατε. Ἐγὼ ἔχω τὸν ἀπόλυτον αὐτὸν κανόνα, εἰς πᾶσαν ἀνησυχαστικὴν περίστασιν νὰ σκέπτομαι πάντοτε τὸ χεῖρον, διότι τοιοῦτοτρόπως τὸ τελευταῖον κτύπημα ἐξασθενίζεται διὰ τῆς φρονίμου ταύτης ἐκ τῶν προτέρων σκέψεως. Δὲν δύναμαι νὰ σας εἶπω πόσον

μὲ ἀνακουφίζει ἤδη ἡ ἰδέα αὕτη, ὅτι οὐδεὶς ἀπώλετο. Μήπως ἠσθένησέ τις;

Ἦνοιξά τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸν παρετήρησα. Ἦτο ὠχρότατος, ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθεν ἡ κατέστη τοιοῦτος κατὰ τὰς δύο ἢ τρεῖς τελευταίας στιγμᾶς; Τοῦτο δὲν δύναμαι ἀκριβῶς νὰ εἶπω, οὔτε ἠδυνήθην βραδύτερον νὰ ἐρωτήσω τὸν Λουδοβίκον, μὴ εὐρεθέντα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῷ δωματίῳ.

— Ἐχομεν κανένα ἀσθενῆ; ἐπανέλαβον, παρατηρῶν συγχρόνως ὅτι ἡ ἐθνικὴ μου ψυχραιμία ἐφαίνετο συγκινουσα αὐτὸν ἀκόμην.

— Πράγματι, κύριε Φαίρλη, τοῦτο περιλαμβάνεται εἰς τὰς κακὰς εἰδήσεις, ἃς φέρω. Μάλιστα, ἀσθενεῖ κάποιος.

— Λυποῦμαι πολύ, πολύ λυποῦμαι. Ποῖος παρακαλῶ;

— Πρὸς μεγάλην καὶ ἐμοῦ λύπην ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ. Ἡ εἰδήσις αὕτη ἴσως δὲν σας εἶνε ἀπροσδόκητος καθ' ὅλοκληρίαν. Ἴσως, βλέποντες ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ δὲν ἦλθεν ἐνταῦθα κατὰ τὴν πρόσκλησίν σας καὶ μὴ λαβόντες δευτέραν ἐπιστολὴν τῆς, κατελήφθητε ὑπὸ τοῦ φόβου μήπως ἀσθενεῖ.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἔτυχε πολλάκις νὰ καταληφθῶ ὑπὸ τοιαύτης μελαγχολικῆς προαισθήσεως, ἀλλ' αὕτη ἡ ἐλεεινὴ μου μνήμη ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν διατηρεῖ ἀκριβῶς ἂν τὸ ἠθικὸν τοῦτο φαινόμενον παραήθη. Ἀπήντησα ἐν τούτοις καταφατικῶς, μὴ θέλων ν' ἀδικήσω ἐμαυτόν. Ἦμην πολὺ συγκεκινημένος. Οἰαδήποτε πάθησις, ἦτο τόσο ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν εὐρωστον κράσιν καὶ τὴν ἰσχυρὰν φύσιν τῆς ἀγαπῆτης Μαριάννας, ὥστε κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσα αἰφνιδίῳ τὴ συμβᾶν αὐτῇ πτώσιν ἀπὸ τοῦ ἵππου, παραπάτημα ἐπὶ τῆς κλίμακος ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον.

— Εἶνε σοβαρὰ ἡ ἀσθενεία τῆς; ἠρώτησα.

— Σοβαρὰ, ἀναμφιβόλως, ὑπέλαβον, ἐπικίνδυνος. . . ἐλπίζω ὄχι. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐξετέθη δυστυχῶς εἰς βράγδαϊαν βροχὴν, διαπεράσασαν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο μέρος ὅλα τὰ ἐνδύματά τῆς. Ἡ καταρροή, ἥτις ἐπηκολούθησε δὲν ἦτο διόλου καλὴ, ἡ δὲ χειροτέρα συνέπεια ἦτο δυνατὸς πυρετός. . .

Ὅταν ἤκουσα τὴν λέξιν πυρετός καὶ ἐνθυμήθην συγχρόνως, ὅτι ὁ παρ' ἐμοὶ εἰσυχθεὶς ἤρχετο κατ' εὐθεῖαν ἐκ Μπλάκ-οὔατερ-Πάρκ, ἐνόμισα ὅτι θὰ ἐλιποθύμουν.

— Δίκαιε Θεέ! ἀνέκραξα, εἰνεκολλητικός;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὄχι, ἀπήντησε μετ' ἀπεχθοῦς ψυχραιμίας. Ἴσως κατανητήσῃ. Ἄλλ' ὅταν ἀνεχώρησα ἐκ Μπλάκ-οὔατερ-Πάρκ, τοιαύτη λυπηρὰ ἐπιλοκὴ δὲν εἶχε συμβῆ ἀκόμην. Ἡ ἀσθενεία τῆς αὕτη, ἐκίνησε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον μου, κύριε Φαίρλη, προσεπάθησα μάλιστα νὰ ὑποβηθῆσιν τὰς προσπαθείας τοῦ θεραπεύοντος αὐτὴν ἰατροῦ, ἀλλὰ σας ἐγγυῶμαι ἀτομικῶς, ὅτι ὁ πυρετός οὗτος οὐδὲν εἶχε τὸ μεταδοτικόν, ὅταν τὴν εἶδον τὴν τελευταίαν φορὰν.

Ἐπρεπεν ἄρα νὰ δεχθῶ τὴν διαθεβείωσίν του; Ἐπὶ ζωῆς μου οὐδέποτε ἔσχον ὀ-

λιγωτέραν διαθέσιν νὰ δεχθῶ ὅ,τι δῆποτε παρ' αὐτοῦ. Δὲν θὰ τὸν ἐπίστευον καὶ ἄν μοι ὠρκίζετο. Ἦτο πάρα πολὺ κίτρινος, ὥστε δὲν ἐτόλμων νὰ τὸν πιστεύσω. Ἐπειτα ἦτο τοσοῦτον παχύς, ὥστε ἠδύνατο νὰ διασκορπίσῃ τὸν τύρον ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ νὰ μεταδώσῃ τὸν πυρετόν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς τάπητας, οὓς ἐπάτει. Ὑπάρχουσι περιστάσεις κρίσιμοι, καθ' ἃς ταχύτατα ἀποφασίζω. Ἀπεφάσισα λοιπὸν ἀμέσως ν' ἀποδιώξω τὸν τολμηρὸν αὐτὸν κύριον.

— Λαβετε τὴν καλοσύνην, τῷ εἶπον, νὰ συγχωρήσῃτε δυστυχῆ ἀσθενῆ, τὸν ὁποῖον μακρὰ συνδιαλέξετε, περὶ οἰουδήποτε ἀντικειμένου, πάντοτε βλάπτουσιν αὐτόν. Δύναμαι νὰ ἐλπίσω, ὅτι θὰ μοι γνωστοποιήσῃτε ὠρισμένως τὸ αἴτιον, εἰς ὃ ὀφείλω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας;

Ἦλπιζον θερμῶς ὅτι ὁ τόσο σαφῆς οὐτος ὑπαινιγμός, θὰ κατέστρεφε τὴν ἰσοροπίαν του, θὰ ἐσύγχιζε τὰς ἰδέας του, θὰ τὸν ἠνάγκαζε νὰ ζητήσῃ εὐγενῶς συγγνώμην καὶ τέλος, ὅτι θ' ἀπεδίωκεν αὐτὸν ἐκ τοῦ δωματίου. Καθόλου. Ἐκάθισεν ἀνακαυτικώτερον μάλιστα ἐπὶ τῆς ἐξέδρας του. Κατέστη ἐπισημότερος, ἀξιοπρεπέστερος καὶ ἐμπιστευτικώτερος ἢ ἄλλοτε. Ἀνύψωσε δύο τῶν χονδρῶν δακτύλων του καὶ μοὶ ἔρριψεν ἐν ἀκόμην ἀπὸ τὰ βλέμματα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἡ διαπεραστικότης μὲ συγκινεῖ τόσο ἀλγεινῶς. Τί νὰ κάμω! δὲν εἶχον δυνάμεις νὰ γρονθομαχῆσω πρὸς αὐτόν. Ἐνοήσατε, παρακαλῶ, τὴν θέσιν μου. Ἡ ἀνθρωπίνῃ γλώσσῃ δύναται νὰ δώσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν; Τῇ ἀληθείᾳ δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἡ ἐπίσκεψίς μου, ἐξηκολούθησε, χωρὶς οὐδὲν νὰ σταματήσῃ αὐτόν, ἡ ἐπίσκεψίς μου ἔχει διττὸν σκοπὸν, ἐνδεικνυόμενον ὑπὸ τῶν δύο τούτων δακτύλων. Ἐν πρώτοις ἔρχομαι νὰ ἐπιθεβαιώσω μετὰ βαθείας λύπης τὴν λυπηρὰν δυσἀρέσκειαν, ἥτις ἀνεφύη μετὰ τῆς σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τῆς κυρίας Κλάυδ. Εἶμαι ὁ ἀρχαιότερος φίλος τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τῆς κυρίας Κλάυδ διὰ τοῦ συγγενικοῦ γάμου μου. Εἶμαι δὲ αὐτόπτης μάρτυς τῶν συμβάντων ἐν Μπλάκ-οὔατερ-Πάρκ. Ὑπὸ τὴν τριπλῆν ταύτην ιδιότητα δύναμαι νὰ δεικνύω μετὰ κύρους, μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ λύπης ἥτις μὲ τιμᾷ. Κύριε, εἶθε ὁ ἀρχηγὸς τῆς οικογενείας τῆς κυρίας Κλάυδ καὶ ὡς τοιοῦτον, ὀφείλω νὰ σας πληροφωρήσω ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ δὲν ἐμεγαλοποίησέ τίποτε ἐν τῇ ἐπιστολῇ, ἣν ἐλάβατε ἐκ μέρους τῆς. Ἐπιθεβαιῶ ὅτι ὁ τρόπος, ὃν ὑπέδειξεν ἡ ἀξιοθαύμαστος αὕτη νῆξ, εἶνε ὁ μόνος, δι' οὗ δύνασθε ν' ἀποφύγητε δημόσιόν τι σκάνδαλον. Προσωρινὸς τις χωρισμός τῶν συζύγων, εἶνε ἡ μόνη εἰρηνικὴ λύσις τῶν δυσχερειῶν, αἵτινες ἐπιφέρουσι τὴν διχόνοιαν. Ἀπομακρύνετε αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν ἀλλήλων καὶ ὅταν αἱ αἰτίαι τοῦ ἐρεθισμοῦ ἀρθῶσιν, ἐγὼ αὐτός, ὅστις ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας ἀπευθίνω τὸν λόγον, θὰ ἐπιχειρήσω νὰ φέρω τὸν σὶρ Πέρσιβαλ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Ἡ κυρία Κλάυδ εἶνε ἀθῶα τὴν ἠδίκησαν, ἀλλὰ — προσέξατε καλῶς εἰς τοῦτο — δι' αὐτὸ κυρίως (ἐντρέπομαι νὰ

τὸ εἶπω) ἢ ἰδίᾳ θὰ εἶνε ἡ διαρκὴς αἰτία τοῦ ἐρεθισμοῦ, ἐνόσω μένει παρὰ τῆ ἐκπύου συζύγῳ. Καταλείπουσα ὅμως τὴν συζυγικὴν οἰκίαν, δὲν δύναται πρεπόντως νὰ κατοικήσῃ ἀλλαχοῦ ἢ παρ' ὑμῖν. Σὺς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τῆ ἀνοίξῃτε τὴν θύραν τῆς οἰκίας σας.

Ἀγαθὴ τύχη! Συζυγικὴ χάλαζα κατέπιπτεν εἰς τὸ νότιον τῆς Ἀγγλίας, ἐγὼ δὲ ὑπερρεονόμην, ὑπ' ἀνθρώπου φέροντος τὸν πυρετὸν εἰς ὄλα αὐτοῦ τὰ ἐνδύματα, νὰ καταλίπω τὸ βόρειον τῆς Ἀγγλίας, διὰ νὰ μεταβῶ νὰ συμμετάσχῃ τῆς θεύλης! Διὰ τῶν αὐτῶν λέξεων προσεπάθησα νὰ ἐξεικονίσω τὴν σκέψιν μου ταύτην. Ὁ κόμης κατεβίβασεν ἀποφασιστικῶς ἕνα τῶν δακτύλων του, ἐξηκολούθησε νὰ ἔχη τὸν ἄλλον τεταμένον καὶ ἐξακολουθῶν τὸν δρόμον του, μὲ κατεπάτησεν, οὕτως εἰπεῖν, χωρὶς κἂν νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ φωνήσῃ Ἐμπρός, ὅπως ἐν τῇ χυδαίᾳ εὐγενείᾳ του θὰ ἔπραττε καὶ ὁ μᾶλλον ἀνάγωγος ἀμαξηλάτης.

Ἀκολουθήσατε ἀπαξ ἔτι τὰς σκέψεις μου, ἐπανάλαβεν. Ἐπαρκῶς σὰς κατέδειξα τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τῆς ἐπισκέψεώς μου. Τὸ δεύτερον εἶνε νὰ πράξῃτε διὰ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ ὅ,τι ἡ ἀσθένειά της τὴν ἠμπόδισε νὰ πράξῃ. Εἰς πᾶσαν δύσκολον περίστασιν ἐν Μπλάκ-οὔατερ-Πάρκ, προθύμως καταφεύγουσιν εἰς τὴν ἐμπειρίαν μου, ὡς φίλος δὲ προσεκληθῆν νὰ εἶπω τὴν γνώμην μου περὶ τῆς ἐνδιαφερούσης ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἐγράψατε πρὸς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ. Δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐννοήσῃ — τῶν συμπαιθεῖων σας ὡς καὶ τῶν ἐμῶν συνταξιζομένων — διατί ἐπεθυμεῖτε νὰ τὴν ἴδητε μόνην ἐνταῦθα, πρὶν ὑποχρεωθῆτε νὰ παραλάβητε τὴν κυρίαν Κλάυδ. Ἐχετε πληρέστατα δίκαιον, κύριε, νὰ διστάζητε νὰ παραλάβητε τὴν σύζυγον, χωρὶς νὰ εἴσθε ἐντελῶς βέβηκος ὅτι ὁ σύζυγος δὲν θὰ ποιήσῃ χρῆσιν τοῦ δικαιώματός του νὰ τὴν ἀποσύρῃ ἐκ τῆς οἰκίας σας. Εἶμαι πληρέστατα σύμφωνος. Συμφωνῶ πρὸς τούτους προθύμως, ὅτι αἱ ἀναγκαιοῦσαι ἐξηγήσεις, εἰς δυσχέρειαν τοιαύτην, εἶνε φύσεως λίαν λεπτῆς, ὥστε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δοθῶσι πρεπόντως δι' ἀπλῆς ἀλληλογραφίας. Ἡ παρουσία μου ἐνταῦθα — ἄτοπος κἄπως δι' ἐμέ — ἐγγυᾶται τὴν εἰλικρίνειαν τῶν λόγων μου. Ὅσον διὰ τὰς ἐξηγήσεις αὐτὰς καθ' ἑαυτὰς, ἐγὼ, ὁ Φόσκος, ἐγὼ, ὅστις γνωρίζω τὸν σὶρ Πέρισβαλ καλλίτερον τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ὡς βεβαιῶ, εἰς τὴν τιμὴν μου, ὅτι δὲν θὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν ταύτην, ὅτι οὐδεμίαν θὰ ἔχη συγκοινωνίαν μετ' αὐτῆς, ἐπ' ὅσον ἡ σύζυγός του θὰ θελήσῃ νὰ ζῆ ἐνταῦθα. Αἱ ὑποθέσεις του εἶνε περιπεπλεγμένα. Προσφέρετε αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν, ἣν ἀποκτᾷ ἀμέσως διὰ τῆς ἀπουσίας τῆς κυρίας Κλάυδ. Σὰς ἐγγυῶμαι, ὅτι δὲν θάφῃσῃ νὰ τὸν διαφύγῃ ἢ πολῦτιμος αὐτῇ ἐλευθερίᾳ καὶ ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἡπειρον ἅμα θὰ παρουσιασθῇ αὐτῷ εἰς τὴν εὐκαιρίαν. Ὅλα ταῦτα δὲν σὰς φαίνονται διαφανῆ ὡς τὸ κρύσταλλον; Ἀναμ-

φιβόλως ναί. Ἐχετε νὰ μοι ἀπευθύνητε ἐρωτήσεις; Τόσω τὸ καλλίτερον! Εἶμαι ἐδῶ διὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω. Ἐρωτήσατε, κύριε Φαίρλη! Ὅλα μὲ ὑποχρεώσατε ἐρωτῶντές με.

Ὅπως ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου, ὠμίλησε τόσον ἐκτενῶς, εἶδον δὲ ὅτι ἦτο ἱκανὸς νὰ φλυαρήσῃ ἐπὶ μίαν καὶ δύο ὥρας ἔτι, πάντοτε παρὰ τὴν θέλησίν μου, καὶ ἔνεκα τούτου ἠρνήθη νὰ δεχθῶ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησίν του.

— Σὺς εὐχαριστῶ ἀπείρως, ἀπήντησα, αἱ δυνάμεις μου μὲ κατέλιπον. Ἄλλως τε συνεννοοῦμεθα κάλλιστα. ὦ! βεβαίως ἐννοοῦμεθα! Σὺς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως διὰ τὴν φροντίδα, ἣν ἐλάβετε. Ἐάν ποτε ἀνακτῆσω τὴν υγείαν μου καὶ παρουσιασθῇ δευτέρα εὐκαιρία διὰ νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερον. . .

Ἠγέρθη, ἐπίστευσα δ' ὅτι ἀνεχώρει. Καθόλου! Πάλιν λόγια! καὶ ἄλλη ἀναβολή, παρέχουσα καιρὸν ἐπαρκέστερον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μεταδοτικῶν μiasμάτων καὶ τοῦτο ἐν τῷ δωματίῳ μου, μὴ τὸ λησμονῆτε, ἐν τῷ δωματίῳ μου!

— Μίαν στιγμὴν ἀκόμη, εἶπε, μίαν στιγμὴν! Πρὶν σὰς ἀποχαιρετήσω, θὰ σὰς ζητήσω τὴν ἄδειαν νὰ παραδεχθῆτε ὡς κατεπεῖγον μέτρον τι, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ λάβητε ἀμέσως. Ἴδου αὐτό, κύριε. Δὲν πρέπει νὰ περιμένητε νὰ θεραπευθῇ πρότερον ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ ἔπειτα νὰ παραλάβητε τὴν κυρίαν Κλάυδ. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ θεραπεύεται ὑπὸ ἱατροῦ, ἔχει ἐπὶ πλέον μεριμνῶσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐπιστάτριαν τοῦ Μπλάκ-οὔατερ-Πάρκ, καὶ πρὸς τούτοις πεπειραμένην νοσοκόμον, δηλαδὴ τρία πρόσωπα, τῶν ὁποίων τὴν ἱκανότητα καὶ ἀφοσίωσιν ἐγγυῶμαι πληρέστατα. Αὐτὸ ἔχω νὰ σὰς εἶπω. Ὅλα προσθέσω ὅτι ἡ ἀνησυχία καὶ οἱ φόβοι, οὓς προῦξένῃσιν αὐτῇ ἡ ἀσθένεια τῆς ἀδελφῆς της, προσέβαλον ἡδη φυσικῶς καὶ ἠθικῶς τὴν υγείαν τῆς κυρίας Κλάυδ, καταστῆσαντα αὐτὴν ἐντελῶς ἀνίκανον νὰ φανῇ χρήσιμος μένουσα εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς. Καθ' ἐκάστην ἐπιτείνεται ἡ λύπη της καὶ αὐξάνουσιν οἱ κίνδυνοι τῆς θέσεώς της ἀπέναντι τοῦ συζύγου της. Ἀφίροντες αὐτὴν ἐπὶ περισσώτερον καιρὸν ἐν Μπλάκ-οὔατερ-Πάρκ, οὐ μόνον δὲν θὰ ἐπιστεύσητε τὴν ἴσιν τῆς ἀδελφῆς της, ἀλλὰ καὶ θὰ διακινδυνεύσητε νὰ προκαλέσητε δημόσιον τι σκάνδαλον, ὅπερ ἀμφότεροι, καὶ ἕκαστος ἰδιαιτέρως, ὀφείλομεν διὰ παντὸς τρόπου νὰ ποφύγωμεν, ἐν τῷ ἱερῷ συμφέροντι τῆς οἰκογενείας. Ἐξ ὅλης λοιπὸν ψυχῆς σὰς προτρέπω, νὰ μὴ ἐπισύρῃτε τὴν σοβαρὰν εὐθύνην καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς, ἀλλ' ἀμέσως νὰ προσκαλέσητε πλησίον σας τὴν κυρίαν Κλάυδ. Πράξατε ὅ,τι ἀπαιτεῖ τὸ καθῆκον τῆς φιλοστοργίας, τὸ καθῆκον τῆς τιμῆς, τὸ ἀναπόφευκτον καθῆκόν σας ὅ,τι δῆποτε δὲ καὶ ἂν συμβῇ, οὐδεὶς θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ σὰς μεμφθῇ. Ἡ μεγάλη μου πείρα μοὶ ἐπιτρέπει νὰ σὰς δώσω τὴν φιλικὴν ταύτην συμβουλὴν. Τὴν δέχεσθε; ναί ἢ ὄχι;

[Ἐπιτελεῖται συνέχουσα].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἔρρα προηγούμενον φύλλον].

— Ἐχει καλῶς; ἀλλὰ, πρὸ τούτου, δύο λέξεις.

— Εἶπατε.

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός, δὲν ἀρνούμαι νὰ σὰς εἶπω τὸ ὄνομά μου. Γινώσκω μὲν καλῶς, ὅτι, κατὰ τὰς συνθηεῖας τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ κατὰ τὸν συρμόν, ὠφείλον, εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν, νὰ στηριχθῶ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν ποδῶν καὶ μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, νὰ σὰς εἶπω: καὶ ὑμεῖς, παρακαλῶ; Ἐχετε ὅμως μακρὸν ξίφος, ἐνῷ ἐγὼ ἔχω μόνον τὸ νυστέρι μου ἔχετε δ' ἐπίσης τὸ ἦθος ἀξιοτίμου εὐπατρίδου, ἐνῷ ἐγὼ, βεβρεγμένος μέχρις ὀστέων καὶ πλήρης βορβόρου, σὰς φαίνομαι ὡς φαυλόθις τις, ἐπομένως ἀποφασίζω ν' ἀποκριθῶ εἰλικρινῶς εἰς τὴν ὑμετέραν ἐρώτησιν: ὀνομάζομαι Ῥεμῆ Ὤδουέν.

— Ἀρίστα, κύριε, εὐχαριστῶ μυριάκις. Ἐγὼ εἶμαι ὁ κόμης Λουδοβίκος δὲ Κλερμών, κύριος τοῦ Βουσύ.

— Ὁ Βουσύ δ' Ἀμβοαζ, ὁ ἦρωας Βουσύ, ἀνέκραζεν ὁ νεαρὸς ἱατρός μετὰ προφανοῦς χαρᾶς. Πῶς! εἴσθε, κύριε, ὁ διάσημος Βουσύ, ὁ συνταγματάρχης, τὸν ὅποιον . . . ὁ ὅποιος . . . ὦ!

— Ἐγὼ αὐτός, κύριε, ἀπεκρίθη μετριωφρόνως ὁ εὐπατρίδης. Νῦν δ' ὅτε ἐγνώσθημεν ἀμοιβαίως, σὰς παρακαλῶ νὰ ἱκανοποιήσητε τὴν περιεργίαν μου, ὅσον ἂν ἦσθε βεβρεγμένος.

— Τὸ ἀληθές εἶναι, εἶπεν ὁ νέος, παρατηρῶν συγχρόνως τὴν πλήρη βορβόρου θήκην τῶν χειρουργικῶν ἐργαλείων του, τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι, ὡς Ἐπαμεινώνδας ὁ Θεβαῖος, θέλω ἀναγκασθῆ νὰ οἰκουρήσω τρεῖς ἡμέρας, διότι ἔχω μίαν μόνην ἀναξυρίδα καὶ ἕνα μόνον μαנדύαν. Ἀλλὰ, συγγνώμην, νομίζω, ὅτι ἠθέλατε νὰ με τιμήσητε διὰ τινος ἐρωτήσεώς σας.

— Ναί! ἤθελον νὰ σὰς ἐρωτήσω, κύριε, πῶς ἤλθετε εἰς τὴν οἰκίαν.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι λίαν ἀπλοῦν καὶ λίαν σκοτεινόν, ὡς θέλετε ἐννοήσαι ὑμεῖς αὐτός, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

— Ἄς ἴδωμεν.

— Ἴδου τί συνέβη, κύριε κόμη. Κατοικῶ εἰς τὴν ὁδὸν Βωτρελλῆ, εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων δύο βημάτων ἐντεῦθεν. Εἶμαι πτωχὸς χειρουργός, οὐχὶ ἀνεπιτήδειος, σὰς βεβαιῶ.

— Κἄτι γνωρίζω ὡς πρὸς τοῦτο, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἐσπούδασα ἐπιμελῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, ἀλλὰ δὲν ἔχω πελατεῖαν. Ὀνομάζομαι, ὡς εἶπον ὑμῖν, Ῥεμῆ Ὤδουέν. Ῥεμῆ εἶναι τὸ βαπτιστικὸν ὄνομά μου καὶ λέγομαι Ὤδουέν, διότι ἐγεννήθη εἰς Ναντέιλ-Ὤδουέν. Πρὸ ἐπτὰ ἢ οκτὼ ἡμερῶν, ἀνθρωπὸς τις ἐτραυματίσθη βαρέως διὰ μαχαίρας ὀπισθεν τοῦ ὀλοστασίου, ἔρραφα δὲ τὸ δέρμα τῆς γαστέρας αὐτοῦ καὶ συνεκράτησα καταλλήλως τὰ διαφεύγοντα ἐντόσθιά του. Ἐνεκα τῆς θεραπείας